

Prædiken til 3. s. e. Hellig 3 Konger 2017.

Tekst: Matt. 8, 1-13.

To mennesker midt i livet, begge ramt af livets hårde slag. Hvor er Gud, og hvordan er Gud? Sådan kan et menneske spørge.

Et menneske på vandring var kommet til et afsides sted, til en ruin, som kunne minde om en kirke, måske et kloster. Det var vanskeligt at bedømme, men på sin vandring rundt i ruinen, kom han til en dør, som næsten var rådnet op. Den hang skævt på sine hængsler. Han skubbede til døren, og den faldt ud, og bagved var en trappe som gik nedad. Han tog sin lampe og gik ned, og der fandt han en kælder med flere rum. Han brød ind i et af rummene, og derinde lå på hylder en række ruller. Det var tekst ruller. Manden tog en af rullerne med op i lyset, og fandt at det var på skrevet på græsk. Et sprog han kunne læse, og han læste på første side: "Kata Mattaion!" Efter Mattæus. Det forstod han med det samme, men vidste ikke hvad det var for en skriftrulle.

For første gang læste han en beretning om én der blev kaldt Jesus. Han læste og læste og kom til en beretning om en spedalsk, som bad om hjælp, og lige efter den en beretning om denne Jesus som gik ind i en by ved navn Kapernaum, og der blev opsøgt af en officer, der bad om hjælp til sin syge oppasser.

Denne mand læste for første gang den tekst, som vi netop hørte sammen. Mange af os har mødt denne tekst mange gange i årenes løb, for andre er det måske lidt som om at det er en ny tekst. Mit anliggende er her at spørge om hvad er det teksten vil fortælle mig?

Jeg tror at de to små beretninger som udgør teksten vil fortælle mig om en underlig mand, som rører ved spedalske, og som har en stor magt i sit ord. Og den tekst vil rejse et spørgsmål i mig om hvor kan jeg finde ham, som har så stor en kærlighed til mennesker og så stor en magt i sit ord.

Hvem er han og hvor findes han?

Ville jeg så gå videre med at søge efter ham?

Måske, det ville afhænge af hvem jeg selv er.

Det vi mennesker søger efter afhænger af hvem vi er og af hvad livet har budt os. Har livet budt mig en sølvske i munden fra fødslen af, så er det ikke sikkert at jeg ville tænke mere på de to beretninger. For jeg er ikke spedalsk, jeg har ingen syge i familien, jeg er rask og frisk og kan alt selv. Spændende tekst vil jeg tænke og lægge den væk, og fortsætte mit liv uanfægtet. Måske gemme den et sted langt nede i hukommelsen. For hvem ved hvad livet vil ramme mig med en dag.

Men var jeg sygdomsramt så ville teksten vække noget i mig. Kunne der findes en som var sådan overfor et menneske som er ramt af livet med sygdom så håbløs. Kunne der findes en som er så god, at han rører med sin hånd en smittebefængt syge? Kunne der findes en så stærk at han kan hjælpe mig ved blot at sige et ord?

Hvem er dog han?

De fleste mennesker har begreber og fornemmelser om Gud. Nok kan man sige at der ikke findes en Gud, nok kan man leve som om der ikke findes nogen større end mennesket. Men når jeg rammes af livet på den barske måde, så dukker spørgsmålet op. Er der en Gud, og hvordan er han, og er det ham jeg er ramt af, hvad skal jeg så gøre?

Er det Gud der handler bag den lunefulde skæbne og er det Gud der lader naturen rase og knuse, og er det Gud der er bag verdens skæve gang, og er det Gud jeg møder når sygdom og død rammer mig?

Hvor er Gud henne i alt det som sker, for gik jeg til naturen, og ser på blomstens skønhed, så ser jeg også haglvejret som slår blomsten i stykker.

Bliver jeg i naturen og står med et nyfødt barn i mine hænder, og frydes over livets under, så ser jeg også det sagesløse barn ramt af kræft, hvor er Gud henne? Og når jeg ser den stærke unge mand, så kan jeg også se en ung som rammes af tungsind så dyb at han tog sit eget liv.

Søger jeg at løse Guds gåde ved at afkode livets mysterium, så fyldes jeg med uro og frygt. Og når jeg midt i livets turbulens kastes rundt, og så hører at Gud er min himmelske fader, så bliver jeg skræmt af at han skulle være faderen bag alt.

Hvem er han og hvordan er han?

Og så mødes vi af to beretninger som har placeret Jesus, midt i menneskelivets lunefuldhed.

Hos en magtesløs spedalsk, og hos den magtfulde militærmand.

Der findes i Johannes evangeliet en samtale mellem Jesus og disciplene Thomas og Filip.

Det er der hvor Jesus forbereder disciplene på at han skal lide og dø og forlade dem for at gå til Faderen. Og da er det at Thomas spørg ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Og Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.«

Og da er det at Filip stiller dette underlige men vigtige spørgsmål: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.«

Og Jesus svarer ham så med disse ord: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen. »

Hvem er Gud, og hvordan er Gud? Og hvor er Gud? Sådant kan vi mennesker spørge sammen med Filip, og Thomas, og det Jesus svarede dem, er at han siger til dem, se mig.

### **Den der har set mig, har set faderen.**

I de ord placerer evangeliet Jesus Kristus som Gud hos os, det som juleevangeliet forkynnder i navnet Immanuel. Gud med os.

Teksten vi har fået med den spedalske og den romerske officer, fortæller os om Gud med os.

Det er evangeliets formål, at vise os at Kristus er Gud med os.

Evangeliet vil fortælle os ind i Kristi historie ved at placere Kristus midt ind i vores liv.

Kristus placeret som Gud hos den spedalske. Ham som kom med hele sin opsamlede livserfaring og usikkerhed, drevet af sin indre smerte i sjælen over sin sygdom og over sit liv, og som et sidste håb, bad han Jesus: ”Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren? ”

Den spedalske havde ingen fast og stærk tro, men gennem mange skuffelser i sit liv, en opsamlet tvivl og usikkerhed. Han kastede sig ned for Jesus. I den handling med hele sin krop viste han sin smerte, og bad sin bøn, en bøn for sit liv.

”Hvis du vil? ”

Jesus stod hos ham og rakte sin hånd ud, og rørte ved ham. Gud med os.

Og straks efter springer teksten nærmest ind i en helt anden livserfaring. Springer over i den stærkes liv, soldat, officer,

magt og kommando. Her er en mand som er vant til at blive adlydt.

Når jeg læser denne tekst får jeg et billede af en mand, en officer, som har en helt anden opsamlet og tillært livserfaring. Han er militærmand, helt ind i sjælen. Kort og kontant.

Han kan dirigere rundt med hvem han vil i sin kommando.

Det er hans liv, sådan var officereren. Sådan var også hans tro, midt ude på det dybe vand. For på det dybe vand var han. Min tjener ligger derhjemme og lider forfærdeligt. Dette kunne han ikke dirigere. Dette kunne han ikke kommandere væk. Trods sin barske natur, var han ramt i hjertet. ”Min tjener lider forfærdeligt! ”

Officererens bøn lød nærmest som en besked. Som en afmagtserklæring, her er noget jeg ikke kan. Men han bad om hjælp med rank ryg og fast øjne. Som mand til mand. Dog bevidst ydmyg, for han vidste hvad han kunne på sit eget område, og hvad han ikke kunne på Guds område.

Men, som han var som menneske, sådan var han også når han bad til Gud. Rank ærlighed.

Han fik som han bad.

De er så forskellige de to mennesker, den spedalske og officeren. Har helt forskellige livserfaringer, havde helt forskellige liv, men de mødte den samme Jesus. Gud med os.

De to glimt fra Jesu liv, er glimt af håb, for det menneske, som med sin livserfaringer er kommet der, hvor man er på det dybe vand med sit liv. Hvad enten man kan stå oprejst og møde sin afmagt, eller man ligger bøjet til jorden, tynget af tvivl og usikkerhed. Der er en som er Gud med os.

Kristus er Faderens ansigt som vi kan se for os, og møde i bøn og med tro.